

ший взелъ въ внимание тѣхната просба, нъ като нѣмало достатъчна войска въ Търново, била испратена 3-та сотня отъ 30-й Лонски полкъ подъ командата на Есаула Антонова. Обаче и тази сотня като не се указала пълна а съставлявала само три взвода, за допълнение, билъ прибавенъ разбѣда отъ Владикавказски-Осетински полкъ подъ началството на сотника Верешегина.

На 2-й Юлий сугреньта Антоновъ пристигналъ въ Севлиево, камбаната загрѣмела, населението излезнало на моста да го посрещне, а той съ повелителенъ тонъ заповѣдалъ да принесатъ турцитѣ оржхието си, което се и извършило. Послѣ влезли въ града, войниците се настанили, а гражданитѣ веднага почнали да се стичатъ при тѣхъ кой съ котелъ или стомна вино, кой съ шуленце ракия, други носилъ хлѣбъ, трети месо, сирене, всякой единъ радостно се разговарялъ, весело се смѣялъ и казачитѣ се въсхищавали.

Слѣдъ 2—3 часа, Стефанъ Коевъ, който билъ извънъ града, тичешкомъ отишелъ въ къщата гдѣто се намиралъ Антоновъ и съ всичката си сила почналъ да вика: Брагушки, турци иджтъ, скоро, турцитѣ ще нападнатъ.“ Антоновъ, съ своитѣ юнаци веднага се намѣрилъ край града и забелѣжилъ гжета маса пѣхота, часъ и конница която се движила отъ къмъ селото Акънджиларъ по довчанското шосе и приближавала къмъ Севлиево. Антоновъ наредилъ въ цѣпъ своитѣ войници, турцитѣ приближили на единъ килм. престрѣлката се почнала нъ Антоновати *армия* състояща отъ около 60—70 д. която била поставена срещу 1500 д. турци, като се намирала въ опасностъ, Антоновъ заповѣдалъ да обадатъ на българското население въ града, да обвие на главитѣ си бѣли кръпи и да се покаже отъ тѣзи страна гдѣто слѣдвала престрѣлката.

Между това българетѣ съзрели настѣжванието въ града на конница. Всички взели да казватъ, че това сж черкези. Антоновъ, който въ такъвъ случай трѣбваше да бѣде обиколенъ отъ двѣ страни съ неприятелска сила и едвамъ прикривалъ признацитѣ на душевното си вълнение отъ такава една опасностъ, той видѣлъ прѣдъ себе, вмѣсто черкези — сотника Верешагина съ разбѣдтъ му и съ въсхищение извикалъ: „Самъ Богъ ви е испратилъ на помощ“.

Този малкъ разбѣдъ твърдѣ много насърдилъ Антонова. Той почналъ да напада на турцитѣ и преслѣдвалъ ги по